

De i 1919 givne Regler om Organisationernes Forhandlingsret gik alene ud paa at lovfæste de siden 1910 for Told- og Trafiketatene gældende administrative Forhandlingsregler og udvide disse til at gælde alle Styrelsesgrene. Reglerne har i det store og hele virket tilfredsstillende, og de fleste af de foran foreslaaede Ændringer er derfor alene af formel Natur.

Bestemmelserne falder i to Hoveddele, nemlig Styrelsens Pligt til at sende Udkast til visse Regler til Udtalelse i Organisationen, og Organisationens Ret til om visse Sager at henvende sig til Administrationen.

De Sager, der af Styrelsen skal sendes Organisationen (Centralorganisationen eller Etatsorganisationen), er afgrænset ved følgende 3 Betingelser:

1. Bestemmelserne skal være af almindeligere Karakter, hvorimod Forhold, der alene vedrører Enkeltmand, ikke skal sendes til Organisationen til Udtalelse.
2. Bestemmelserne skal medføre Forandring i den hidtidige Ordning.
3. De skal angaa ikke-tekniske Forhold. Som Eksempler herpaa nævner Loven Lønningsregler, Arbejdstidsregler og Regler om de ansattes personlige, retlige Stilling.

Man kan af Regler og Praksis paa dette Omraade udlede den almindelige Opfattelse af Begrebet „teknisk“, at dette foruden det direkte i Ordet liggende, nemlig det ingeniørtekniske, ogsaa omfatter anden Teknik, saasom lægevidenskabelige og administrationstekniske Spørgsmaal.

Begrænsningen til ikke-tekniske Spørgsmaal har hidtil ogsaa været gældende for de Sager, om hvilke Organisationen kunde henvende sig til Styrelsen, idet der alene har været den Forskel paa de 2 Forhold, at Organisationen ogsaa kunde henvende sig om Enkeltmand, dog ikke om hans Ansættelse og Afskedigelse, samt at Organisationens Henvendelse ogsaa kunde ske fra dens Afdelinger til de lokale Myndigheder om Sager, der var særlige for paagældende Afdelings Medlemmer. Den sidste Forskel har hidtil alene været udtrykt i de i Henhold til Loven udstedte Regulativer, men er i den nye Affattelse fremhævet derved, at man har begrænset § 22 til at angaa Central- og Etatsorganisationer, medens der i § 23 som hidtil i § 21 alene benyttes Udtrykket „Organisationer“.

Dernæst har der i de store Etater i 1926—27 administrativt været givet Organisationerne Ret til at henvende sig til Styrelsen ogsaa om tekniske Forhold.

§ 23 er affattet saaledes, at der gennem de stedlige Tillidsmænd kan rejses Spørgsmaal af teknisk Art, dog ikke om Arbejdsledelsen eller Spørgsmaal, der væsentlig beror paa ingeniørmæssig, lægekyndig eller lignende Sagkundskab, f. Eks. den specielle fængselsmæssige. Saafremt Sagen ikke lokalt finder en tilfredsstillende Løsning, vil den af Etatsorganisationen kunne rejses til Forhandling med paagældende Styrelse.

Overfor nogle af Krigs- og Marineministeriet udtrykte Betæneligheder ved den nye § 23 har man fundet det rigtigt i denne Paragraf at optage en udtrykkelig Henvisning til de Paragraffer i Lovens 2. Del, hvorefter der for Hæren og Søværnet kan finde Afvigelser Sted fra de i 1. Del givne almindelige Regler om Organisationernes Forhandlingsret.

Dernæst har man i § 24 foreslaaet genoptaget den i 1926 givne Bestemmelse, at tekniske Spørgsmaal ikke af Organisationerne kan kræves forelagt højere Myndighed end Styrelsens Chef (Generaldirektør eller Departementschef).

I § 21 har man foreslaaet slettet den hidtil gældende Regel om, at der kun kunde anerkendes 2 Centralorganisationer, idet den Omstændighed, at der hidtil faktisk har eksisteret 3 Centralorganisationer, har hindret, at der overhovedet er givet formel Anerkendelse til nogen Centralorganisation. Det skal udtrykkeligt bemærkes, at det er Finansministeren, der bestemmer, hvorvidt Anerkendelse kan gives en Centralorganisation, og det er Kommissionens Opfattelse, at det er i saavel Statens som Tjeneste-